gençlik dergisi

Ağustos 1970

4

SIKIYÖNETİM

işçi sınıfına karşı

gençlik dergisi

Ağustos 1970

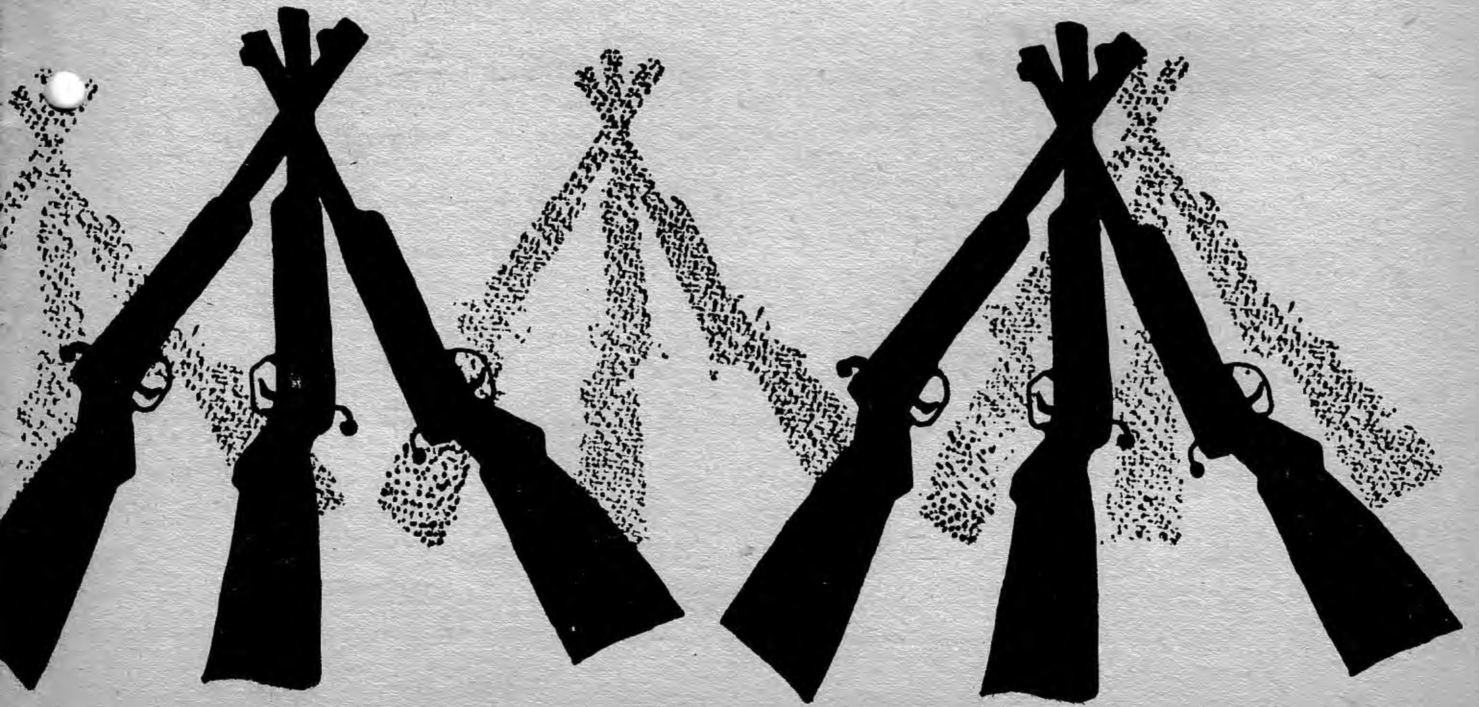

4

SIKIYÖNETİM

işçi sınıfına karşı

İŞÇİ TASFİYESİ SÜRDÜRÜLMEKTE

Sıkı yönetimin hemen ardından başlayan işçi tasfiyesi bütün uyarılara rağmen hızından bir şey kaybetmeksizin sürdürülmektedir. Daha sıkı yönetimin ilk haftasında hareketin başını çeken fabrikalardan örneğin, Sungurlar, Arçelik gibi işyerlerinden kütle halinde tasfiyeler olmuş ve işveren işçileri ihbarsız ve tazminatsız olarak işten çıkarmıştır. Kanunsuz lokavt uygulayan işvereni Sıkı Yönetim Komutanlığına şikâyet eden ve haklarını arayan işçiler hiçbir cevap alamamıştır. İşverenin bu tutumu tüm uyarılara rağmen ilgili makamlarca dikkate alınmamaktadır. Bunun nedeni ise açıktır. Sıkı yönetim sadece işçiler için sıkıdır, burjuvazi ise her geçen gün beşer onar Otomarsan, Man, Andon Zorzo gibi işyerlerindeki DİSK'e bağlı işçileri işten atmakta, sıkı yönetimden önce direnen İzsal ve Günterm'de işverenin istekleri silâhların gölgesi altında kabul edilmektedir. İşten çıkarılan işçilerin sayısı 800'e yaklaşmıştır. Öte yandan TİP sıkı yönetimin uzatılması kararına karşı Anayasa Mahkemesine başvurmuştur.

HAŞHAŞ EKİMİ VE ABD

Türkiye bugün dünyada haşhaş üreten belli başlı ülkelerden biridir. Haşhaş ekim alanları, miktarı kanunla tespit edilmiştir. Ekimin kanunla tespit edilmesinin nedeni; ürünün tıp alanından başka uyuşturucu bir madde olarak kullanılabilmesinden ileri gelmektedir. Türkiye'de haşhaş ekimi 1960 yılına dek 42 ilde yapılmaktaydı. Bu rakam giderek indirilmiş ve haşhaş ekimi sadece şu dört ilde yapılır hale gelmiştir. Afyon, Burdur, Isparta ve Kütahya. Ülke içinde ekimin kısıtlanması ekicileri ve tarım işçilerini kötü duruma düşürürken, ABD de kendi ülkesinde afyondan gördüğü zararı ileri sürerek ekimin durdurulması ve buna benzer tehditler savurmaktadır. Bugün istatistiklere göre Amerika'da 25 milyon insan esrar tutkunudur. Üniversitelerde yapılan araştırmalar öğrencilerin yüzde 38'ini, Vietnam'daki Amerikan askerlerinin ise yüzde 65'i uyuşturucu madde kullanmaktadır. Bütün bu rakamlar çürüyen kapitalist bir toplumun göstergesidir. Kendi toplumu bunalımı sürükleyen bir sistemin sorumluları suç'u yurt içinde değil ülke dışında aramaktadırlar. Emperyalistler koskoca bir Çin halkını zehirlemek için zorla afyon anlaşmaları imzalattıkları günleri ve kazandıkları tatlı kârları unutmuşa benzemektedirler. Bunun da ötesinde dünyadaki tüm gerici unsurlara ve saldırgan ülkelere yaptığı silâh satışı, kısıtlamak istediği afyondan daha etkin bir silâhtır.

İNGİLTERE: DOK İŞÇİLERİNİN GREVİ

Kısa bir süre önce işbaşına geçen Muhafazakârlara İngiliz işçi sınıfı 1926'dan bu yana ilk büyük grev hareketini başlatarak hoş geldin demiştir. 50 bine yakın liman işçisinin katıldığı hareket işçilerin ücretlerinin artılmasını istemelerinden çıkmıştır. Liman işçileri yüzde 43 oranında bir artışı talep etmektedirler. Grevin başlaması üzerine ülkede 1920 tarihli 'Olağanüstü Durum Kanunu' uygulanmaya başlamış, 36 bin asker alarm durumuna geçirilmiştir. Liman işçilerinin grevi ülkenin dış ticaretini büyük ölçüde etkileyecektir. Liman işçilerinin grevine 240,000 büyük taşıt sendikasına bağlı işçinin katılmasıyla hareket iyicene genişlemiş ve adaya gelen hiçbir gemi yükünü boşaltamamıştır. Grevin uzaması halinde Hollanda ve Belçika'da liman işçilerinin grevi desteklemek gayesi ile İngiltere'den dönen gemileri boykot etmesi greve bir anda uluslararası bir görünüm vermiş ve çeşitli ülkelerdeki deniz ve ihracat kodamanlarını telâşlandırmıştır.

FINDIK ÜRETİCİLERİNİN DİRENİŞİ

Geçen aylardan beri Bulancak'tan başlayarak, Giresun, Ordu, Trabzon, Vakfıkebir gibi fındık üreticilerinin yoğun olduğu yerlerde çeşitli gösteriler olmuş ve ve üreticiler isteklerinin yerine getirileceğine dair söz aldıktan sonra direnişlerine ara vermişlerdi. Ancak aradan geçen bir ay içinde hiçbir şey değişmediği için Ordu'da 120 kişinin tutuklanmasına varan hareketler olmuştur. Üreticilerin istekleri şu noktalarda özetlenebilir: i) Üreticiler, üreticiye sırtını dönmüş Fisko Birliği'ne karşı çıkmaktadırlar. Yoksul üretici günlerce kooperatif önünde beklemekte ancak rüşvet verenlere öncelik tanınmaktadır. Bu durumda kooperatif kapısına gitmekten usanan üretici elindeki mahsulü

GENÇLİK DERGİSİ : Aylık Dergi. Sahibi : NİHAT AKSEYMEN. Yazı İş'eri Müdürü : O. GAZİ ERDAL Yönetim yeri ve her türlü yazışma adresi : Süleyman Sırrı Sokak 2/8 YENİŞEHİR — ANKARA. Dizgi ve Baskı : TÖYKO MATBAASI. Yıllık abone bedeli 10 T.L. İlân, pazarlık'adır. FİATI : 100 Krş.

yok pahasına tüccara satmaktadır, ii) Buna bağlı olarak üretici tefeciye (tüccarı kastetmekte) karşı çıkmaktadır. Elindeki malı vok pahasına satınca üretici borçlanmakta ve tefeciden yüksek faizle kredi almaktadır. Bunun için bankalardan verilen kredi azlığından şikâyet etmekmektedir, iii) Borç içinde inleyen üretici fındığın taban fiatının 860 kuruşa çıkarılmasını istemektedir. Bazı tüccarlara göre ise bu isteğin nedeni pek basittir, çünkü fındık üreticisi müsriftir.

Fındığın taban fiatının halâ açıklanmaması üzerine Karadeniz kıyı şeridindeki ekicilerin katıldığı büyük bir miting düzenlemiştir. Üreticiler bir süre Samsun - Trabzon yolunu trafiğe kapamışlar, "Sömürüye Paydos", "Kahrolsun Tefeciler" şeklinde sloganlar atarak yürüyüşe geçmişlerdir. Bu arada mü'kiyetini korumak için bir fındık fabrikatörü yaşlı bir fındık üreticisini vurmuştur.

MADEN - İŞ DİNLENME KAMPI İŞGALİ

Geçtiğimiz haftalar içinde Gönen Denizkent'te kurulu Maden - İş işçi tatil sitesi Türk - İş Bursa Bölge temsilcisi, Toprak - İş sendikası, Yeraltı Madenleri Sendikası Balıkesir Şube Başkanı ve Alman Çiftliği muhasebecisinin tertibi ve kışkırtması ile işçi elbibesi giydirilmiş köylülere işgal ettirildi. Gönen kaymakamı ve savcısının işgalcilere müsamaha eder bir tavır takınması, olayda Türk - İş'le birlikte iktidarın da parmağı olduğu şüphesini uyandırdı.

İşgalden sonra Maden - İş Gönen'e arabalarla kendi işçilerini gönderdi. Kamp Müdürü Ruhi Yümlü durumun normale döndüğünü, işgale teşvik edilen köylülere gerçek anlatıldığında "biz işgal edilecek yeri bilememişiz." deyip kamp yerini terk ettiklerini, olayın Türk - İş'in ünlü mitingleri serisinden sayılacak ve D.İ.S.K.'in kamu oyundaki etkisini silmek amacıyla tertiplendiğini söyledi. "Hiç kimse büyük direnişin emekçi yığınları üzerindeki olumlu etkisini silemez" dedi.

YORUM

Kol Gezen Faşizm

Burjuva sınıfı egemenliğinin son kertesi olan faşizme doğru dolu dizgin koşmaktadır.

16 Haziran direnişinden bu yana, İstanbul, Kocaeli ve Gebze'de iğrenç yüzünü gösteren faşizm, burjuvazinin sınıf hâkimiyetinin perçinlemek, kâr ve zenginlik uğruna emekçi sınıfları alabildiğine sömürmek için bütün gücü ile sermayenin çıkarlarına çalışmaktadır.

Sandıktan çıkanlar, anayasa dışı yasalarla sınıf sendikacılığı hareketinin yok etmek ve sendikaların denetimini ele geçirmek istemektedir. Yani faşizmin gelişmesi için gerekli olan temel bir şart yaratılmak istenmektedir. Görülüyor ki, diktatörlüğünü artık kendi demokrasi sınırları içinde dahi sürdüremiyeceğine aklı kesen burjuvazi, faşizmi imdadına çağırmaktadır. Güçsüzlüğünün korkaklığını ispatıdır bu...

Patronlar sıkı yönetim bölgelerinde yaratılan bu faşizm ortamında oldum olası özlemini çektikleri şeyleri gerçekleştirme imkânını bulmuşlardır. 16 - 17 Hazirandan beri süngülerin gölgesinde 800 işçi işlerinden çıkarılmıştır. Ve patronlar kovdukları işçilere "Sizi ben çıkarmadım, sıkı yönetimden gelen bir emri yerine getirdim, çıkış kâğıtlarınızla nüfus suretlerinizi oraya görderdim, cesaretiniz varsa gidip alın" anlamında lâflar etmişlerdir. Fabrikalarda DİSK'e bağlı olan işçilere baskı yapılmakta, ya işten atılmak ya da sendikadan istifa etmek gibi bir durumla karşı karşıya bırakılmaktadırlar. İhtilâflı olan fabrikalarda ise ihtilâflar sıkı yönetimce hep patronlar lehine çözümlenmektedir, sıkı yönetim süresince grev yapmak veya bu tür haksızlıklara karşı işçi sınıfının tüm direnme yöntemleri elinden alınırken patronların işçiyi kovma özgürlüğü sınırsız olarak sağ anmaktadır.

Sıkı yönetimin ilânı ve takınılan tavır ne kadar "Biz tarafsızız" denirse densin bu yönetim işçi sınıfına karşıdır ve hâkim sınıfların çıkarını koruyan bir öz taşımaktadır, Sınıfsal karekteri Burjuva olan bir iktidarın verdiği sıkı yönetim kararı nasıl olur da tarafsız olur. Ve bu ne biçim bir tarafsız bir uygulamadır. Burjuva basınında oldukça geniş olarak akseden bu anlayış daha doğrusu telkin kasıtlıdır ve ihanetin bir başka türüdür.

Anayasayı ve emekçi sınıfları boy hedefi yapan sömürücülerin saldırıları, halkların haklı mücadelelerini durduramıyacaktır. Baskı ve şiddet yöntemleriyle bugüne kadar geçici olarak bazı zaferler kazanmışlardır. Fakat sonları hep çadırdayarak çökmek olmuştur.

Zafer işçi sınıfının kurtuluşuna inananlarındır.

SERMAYENİN DİKTATÖRLÜĞÜ ÇÖKERTİLMELİDİR,

KAHROLSUN EMEKÇİYE ZULMEDENLER,

KAHOLSUN FAŞİZM...

GENÇLİK DERGİSİ

Genç işçilerin

GENÇLİK, İŞLER VE MESLEKÎ EĞİTİM

Kapitalist ülkelerde, işçilerin çeşitli uğraşlarında ve demokratik mücadelelerinde gelişen genç işçilerin daha başka sorunları vardır. Protestoları, bazı bazı şiddete varan davranışları objektif durumdan doğmaktadır. Eğer genç insanlar protesto ediyorsa - ve eğer protesto eden sadece onlar değilse - bu onların azınlık için "tüketim toplum" u olan bir toplumda kendilerini haksızlığa uğradıklarını hissetmelerinden ve teknik ilerlemenin otomatik olarak sosyal ilerlemeye dönüşmemesindendir.

İŞSİZLİK

Bazen teknik ilerlemenin kendisi işsizlik doğurmakla itham edilir. Sorunları bu şekilde açıklayanlar işsizliğin kurbanları değil, işsizliğin sorum'ularıdır, işverenlerdir. Eğer teknik ilerleme dört transistör fiyatına beş tane üretmeyi mümkün kılıyorsa ekstra transistö'ün işçiye gitmesine ne gerek vardır? İş yeri işverene ait değil midir?

MADAGASKAR

1966 senesinde iş için 10.000 müracaat kaydedilmiştir. 1.880'i başarılı sınav verdi.

Ve eğer bir makine dört yerine üç işçi tarafından imal edilebiliyorsa dördüncü işçiye neden ücret ödensin? Bırakın herhangi bir yerde dolaşsın. (Tabiî, sorun bazen daha nazikçe ortaya konur ama sonuç aynıdır.) Bu kapitalist çözümlemedir Sorunlar sosyalist ülkelerde de aynı değil midir? Yeni tekniklerin sonucu bir iş yerinde işçiler işten çıkarılmaz mı? Bu gibi durumlarda neler olduğunu ileride göreceğiz.

BELÇİKA

1964 - 1968 seneleri arasında 20-25 yaşlarında olanlar için işsizlik 10 misli artmıştır. Bunların arasında 20 yaşından aşağı olanlar için 6 misli artmıştır.

Bilimsel ve teknik ilerlemenin eksikliği işsizliğin nedenlerinden bir tanesidir. İşsizlik aynı zamanda ücretler üzerinde de büyük baskı aracıdır. Ve bundan bütün işçiler müteessir olur ama özellikle emek pazarına büyük miktarda gelen genç işçiler.

Herhangi bir kapitalist genişleme bütün ulusun değil de bir azınlığın çıkarlarına tabi kaldıkça yeni işler - gerçek bir genişlemenin ihtiyaç göstereceği - yetersiz derecede yaratılmaktadır. En saçma sonuç ise gençler eğitiliyor, sertifika veriliyor... fakat bir iş bulamıyor. Bunlar hiçbir zaman iş bulamamış 'işsizler' ve genellikle diğer işsizlerden daha az yardım görüyorlar.

Genç köylüler kapitalist temerküz sonucu tarlalarından sürülüyorlar ve kırsal alandaki teçhizatın eksiksizliğinden kente varınca arzu ettikleri işi bulamıyorlar?

PANAMA

174.353 işçi arasından 18, 19 yaşından ileri olan 5000'e yakın işçinin teknik ve meslekî eğitimden geçtiği merkezler.

İş Eğitimi	2,062
Teknik Eğitim	1,851
Ziraî Eğitim	39
Endüstriyel Eğitim	961
Denizcilik Okulları	76
Toplam	Vasıflı

BU YAZI EYLÜL AYI İÇİNDE BULGARİSTAN'DA 'GENÇ İŞÇİLERİN SORUNLARI' ÜZERİNE TOPLANACAK DÜNYA SENDİKALAR KONFERANSINA HAZIRLIK AMACIYLA WORLD TRADE UNİON MOVEMENT ADLI DERGİDEN ÖZETLENEREK ÇEVRİLMİŞTİR.

sorunları üstüne

ANDRE PACCO

MESLEKÎ EĞİTİM

İşsizliğin nedenlerinden biri de, meslekî eğitimin yetersizliği veya elverişsizliğidir. İşçinin tecrübe ve bilgi derecesinin iş bulma fırsatını etkilediğini anlatmaya gerek yok. Kapitalist sistemde teknik eğitim tamamen kapitalistlerin imtiyazlarını devam ettirmek için amaçlanır. İşverenler için hızlı kâr'ı sağlayacak teknik eğitim bütün eğitimlerin üstündedir. Meslekî eğitim merkezlerinde düşünülen iş sırası genellikle çok kötü bir şekilde, mümkün olan işlerle bile ilişkisizdir. Örneğin, binlerce daktilocu, terzi ve berber eğitilir. (Genellikle özel kurslarda ki, kâr fikri işlenir). Öte yandan hızla gelişen kimya ve elektrik sektörleri eğitim merkezlerinde temsil edilemez. Teknik eğitim ayrıca çok dardır ve öğrencinin o andaki durumu için bilgi verir, ilerisi için hiçbir fikir vermez.

FRANSA

Fransa'da 150 bine yakın işsiz genç vardır. Toplam işsiz sayısının yüzde kırkı, 1964 senesinde Paris civarındaki işsizlerin yüzde otuzdokuzu 25'in altında idi. 1968'de bu rakam yüzde kırküçe ulaştı.

MÜMKÜN OLAN NEDİR?

Sosyalist ülkelerde ise bu problemler hem toplum hem de fertlerin çıkarları açısından çözümlenmiştir. İktidar işçi sınıfının elinde olduğu müddetçe sömürü veya kapitalist kâr diye bir sorun kalmaz. Sosyal bir farklılaşma yoktur ve eğitim serbesttir. Genel eğitim çeşitli bilgileri kapsar. İlkokul ve yüksek okullardaki öğrenciler teknik bilgiyi (okullarda makinelerin, aletlerin olduğu çalışma odaları vardır.) öğrenirken teknik okullardaki öğrencilerde genel eğitimlerini sürdürürler. Demek ki, sadece sermayenin ekonomik ve politik bir güç olarak hâkim olmadığı bir sosyal sistem işsizlik ve meslekî eğitim sorunları çözülebilir.

SOVYET SOSYALİST CUMHURİYETLER BİRLİĞİ

1966 - 67 senesinde bütün ülke nüfusunun 1/3 (okul çağında olmayan çocuklarda dahil) i, yani 73.6 milyon insan çeşitli dallarda çalıştı ve eğitim gördü.

27 milyon insan .... Teknik eğitim,
2 " " .... Meslekî ve teknik eğitim merkezleri,
4 " " .... Farklılaştırılmış yüksek okul,
4 " " .... Daha yüksek eğitim,
15 " " .... Eğitim kurslarına devam ettikten başka çalışma yerlerinde de eğitilmişlerdir.

Kapitalizm bir sistem olarak ortadan kalkmadan önce de yaptığı tahribatı tamir etmek için neler yapılabilir? İlgili olduğumuz alanda sürekli bir iş politikası, demokratik ve etkin bir meslekî eğitim sistemi için mücadele vermeliyiz. Eğer beklersek işçi sınıfının gözleri karşısında ve kapitalizm tarafından sömürülen ve acı çeken milyonların önünde suçlu olacağız. Büyük devrimci ustaların savunduğu günbe gün verilen ve işçi sınıfının tüm tecrübesiyle doğruladığı son derece gerekli mücadeleyi bırakmış oluruz.

Birleşik Cephe ve Gençlik

Bu yazı 2 Ağustos 1935 tarihinde toplanan 7. Komintern'e verilen "Faşizmin gelişmesi ve Komintern'in emekçi sınıflar arasında birlik için ve faşizme karşı savaşında görevleri" başlıklı rapordan alınmıştır.

Arkadaşlar, faşist örgütlere sürüklenmesiyle gençliğin faşizmin zaferinde, oynadığı rolü size şimdiden belirtmiş bulunuyorum. Gençlikten söz açarken bizler açıkça itiraf etmeliyiz ki, kapitalin gelişmesine karşı faşizme ve militarist tehlikeye karşı emekçi gençlik yığınlarının desteği konusundaki görevlerimizi ihmal ettik; bu görevleri birçok ülkelerde ihmal ettik; bizler faşizme karşı savaşta gençliğin büyük önemini yeterince takdir edemedik; bizler gençliğin özel ekonomik, politik ve kültürel yönelişlerini her zaman dikkate almadık; bizler aynı zamanda gençliğin devrimci eğitimine gerekli dikkati de vermemekle hataya düştük.

Bütün bunlar bazı ülkelerde, özellikle gençliğin büyük bir kısmının proletaryaya karşı açılan kampanyaya sürüklendiği Almanya'da, faşizm tarafından ustalıkla kullanıldı. Şurası dikkate alınmalıdır ki, faşizm gençliği yalnız miltaristik bir romantizmle sürüklememektedir. Gençliğin ayrı bir müfreze kısmını beslemekte ve giydirmektedir. Belli bir kısmına işvererek, hatta gençlik için kültür büroları kurarak, emekçi gençlik yığınlarının beslenmesini, eğitilmesini ve işinden emin olmasını gerçekten istediğine ve bunu sağlayacak güçte olduğuna, gençliği bu yolla inandırmıştır.

Bizim Sosyalist Gençlik Birliklerimiz birçok ülkelerde halâ çoğunlukla sekter ve yığın örgütü olmaktan uzaktır. Bunların başlıca zayıflıkları halâ sosyalist partilerini, onların biçim ve yöntemlerini, Gençlik Birliğinin bir Sosyalist Gençlik Partisi olmadığını unutarak, kopya etmeye çalışmalarında yatmaktadır. Sosyalist Gençlik Birliğinin kendi özel görevleri olan bir örgüt olduğunu veterince anlıyamamaktadırlar. Onun çalışma, eğitim ve mücadele yöntemleri ve biçimleri gençlik temeline ve ihtiyaçlarına mutlaka uymalıdır.

Bizim Sosyalist Gençlik Birliklerimiz faşist teröre ve burjuva saldırısına karşı savaşta anılacak kahramanlık örnekleri vermişlerdir. Buna rağmen halâ düşman ca etki altında bulunan gençlik yığınları üzerinde daha sağ anı ve sürekli başarı ile yeterli ustalığa sahip değildirler. Bu halâ giderilemeyen, faşist yığın örgütleri içinde çalışmaya karşı direnmenin ince bir ispatıdır ki, bu davranış, anti-demokratik ve anti-sosyalist gençliğe her zaman için doğru gelmeyebilir.

Tabiî bütün bunların doğmasında Sosyalist Gençlik Birliklerine çalışmalarında liderlik etmesi ve yardımcı olması gereken Sosyalist Partilerinde büyük sorumluluğu vardır. Çünkü gençlik sorunu yalnız Sosyalist Gençlik Birliklerinin bir sorunu değildir. Bu bütün sosyalist hareketin bir sorunudur. Gençlik için savaşta Sosyalist Partiler ve Sosyalist Gençlik Örgütleri aslında kararlı bir ileri adım atmak zorundadırlar. Kapitalist ülkelerdeki sosyalist gençlik hareketinin temel görevi, birleşik cephe anlayışı ile, genç emekçi nesli örgütleme ve birleştirme yolunda korkusuzca yürümektir. Fransa ve Amerika'daki en son örnekler bu yolda atılacak ilk adımların bile devrimci gençlik hareketine ne kadar büyük etkileri olduğunu göstermiştir. Bu ülkelerde sadece birleşik cephe kurma çabaları bile son derece önemli sonuçlar vermiştir. Buna bağlı olarak, enternasyonal birleşik cephe çemberi içinde, Paris anti-faşist ve anti-militarist komitelerinin bütün anti-faşist gençlik örgütleri arasında enternasyonal bir işbirliği sağlaması dikkate değer bir örnektir.

Gençlik birleşik cephesi hareketinde atılmış başarılı adımlar en son yine göstermiştir ki, bu cephe kurulu bir modele göre uygulanmamalıdır ve Sosyalist Partilerin pratiğinde görülen birleşik cephelerinde aynısına benzemek zorunda değildir. Sosyalist Gençlik Birlikleri anti-faşist gençlik yığın örgütlerinin bütün güçlerini birleştirmek için, faşizme karşı, gençliğin militarizasyonuna ve sosyal haklarındaki duyulmamış eksikliklere karşı, genç neslin ekonomik ve kültürel hakları, için, gençliği anti-faşist cepheye kazanmak için nerede olursa olsun cesur teşebbüslerde bulunmak işçi kampları, okullar, spor, kültür ve diğer ayrı ortak örgütler kurmak dahil her yolu denemelidirler.

Gençlik örgütümüzü geliştirirken ve kuvvetlendirirken bizim Sosyalist gençliğimiz sınıf kavgası platformunu sürdürerek, sosyalist ve demokratik örgütlerin anti-faşist birliğini kurmak için mücadele etmelidir.

GEORGİ DİMİTROV

Sömürücüye Soyguncuya Paydos Diyeceğiz!

İşçi düşmanlarını artık anlamalıyız. Türk - İş yöneticilerinin sermaye iktidarıyla işbirliği yaptıklarını görmeliyiz. Senelerden beri biz uyuttuklarına, bizleri patronlara sattıklarına inanmalıyız. 274 - 275 sayılı kanunu kendi çıkarlarına çıkarttılar. Fakat bu kötü emellerinde başarılı olamayacaklar. İşçi sınıfı kötü emelli işbirlikçi sarı sendikacılara dur demiştir. Bunlar bizlerin üstünde her türlü kumarı oynamaktadırlar, zarları hiçbir zaman düşeş gelmeyecektir.

Sendika özgürlüğümüzü elimizden aldılar, grev hakkımızı kısıtladılar. Gayrı işçiler hak verilmez alınır demeli ve birleşmelidirler. Hayat pahalılığı aldı yürüdü. Köyde kardeşimizin yetiştirdiği sebzeyi yiyemez olduk. Yediğimiz kuru ekmeğe zam yaptılar, gramını düşürdüler, vergileri ağırlaştırdılar Bunlar hep kime karşı oldu gardaşlar.

Fakir fukara eziliyor, işçi sömürülüyor. İşçi liderliği yapan Türk - İş ve ona bağlı sendikalar işçiye ihanet içindedirler. Patronlara kök söktüren gerçek devrimci işçiler konfederasyonunda (DİSK) en tabandaki işçiler azami lideri kadar bilinçlidir. İşte, çıkarılan kanunların haklarını geri aldığını ve sendika özgürlüklerini kaldırdığını anlamış ve anayasasını koruma görevini yerine getirmek için protesto yürüyüşünü yapmış ve direnmiştir.

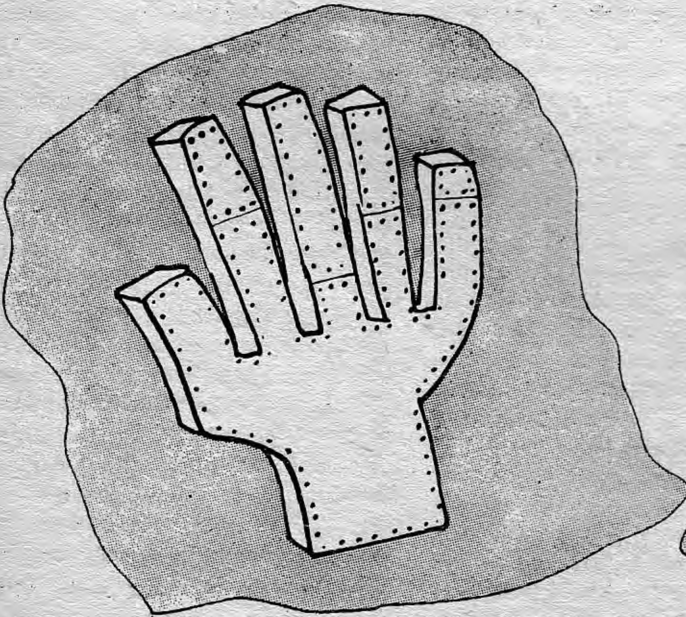

Direnmeye devam edeceğiz. Kahramanca, hakkımızı alıncaya kadar savaşacağız. Artık bu işbirlikçi satılmış sarı sendikacıları sileceğiz. Sömürücüye, soyguncuya paydos diyeceğiz

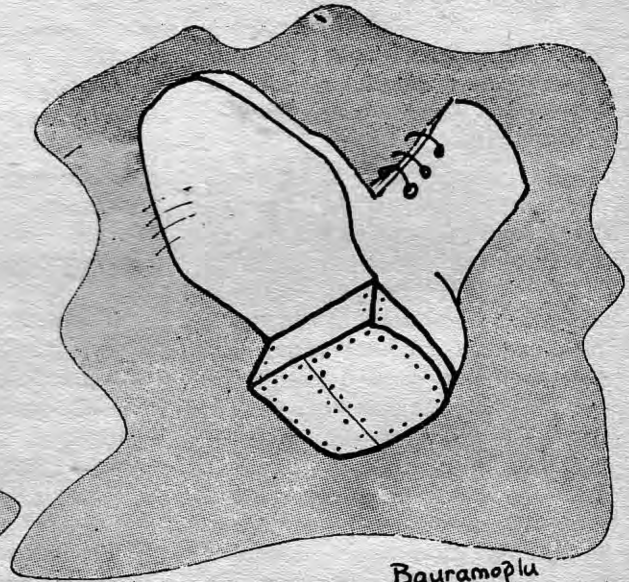
Birleşelim güçlenelim. Gerçekten devrimci sendikalar çatısı altında toplaşalım aziz gardaşlarım.

YUSUF YILDIRIM
Maden - İş Sendikası

"FAŞİST BASKI KANUNLARI MECLİSLERDEN ÇIKMA YOLUNDA..... "

DEMİR EL.....

DEMİR ÖKÇE.....

İstanbul, Gebze ve Kocaeli'nde ilân edilen sıkı yönetim, davranış ve kararlarıyla hergün daha açık ve seçik bir biçimde büyük işçi ve emekçi yığınlarına kimdan yana olduğu hakkında bir fikir vermektedir.

Babıali'nin patron basınından kiralık ve satılık kalemlerinden işçiden yana olmalarını beklemiyoruz. Onların sıkı yönetime hatta en faşist uygulamalara bile şakşakçılık yapacakları tabiidir. Fakat, ortada işçilerin şimdiye kadar kendilerinden saydıkları bazı kalemşörlerin de sıkı yönetimi göklere çıkarmaları olayı vardır ki, bunun üstünde durmak gerekir.

Bizce çok iyi bilinen, fakat büyük işçi ve emekçi yığınlarınca pek az bilinen bu adamlar, şimdiye kadar, takındıkları ilerici, demokrat liberal düşünceli vb. gibi sıfatların arkasına sığınarak döneklik ve iki yüzlülüklerini ihanetleri ile birlikte ortaya koymuşlardır. İşçi sınıfı devrimcilerinin ve partimizin (TİP) bir görevi de bu bahçe kapısı misâli hem arkasına hem önüne açılan adamları kitlelerden tecrit etmektedir. Nitekim bu görev önümüzdeki oSsyalist Devrim aşamasının da gereklerinden biridir ve onun için büyük önem taşımaktadır. Bu adamların gerçek kimlikleri işçi-emekçi yığınlarına açıklanmalı gelecekteki davranış ve tavırlarına şimdiden dikkat çekilmelidir. İşbirlikçi patronların kalemşörleri sıkı yönetimi göklere çıkara dursunlar, sıkı yönetim de o ölçüde sinsice bildiğini okumaktadır.

Sıkı yönetim ilânının ilk günlerinde bir yandan sokağa çıkma yasağını kaldırırken diğer yandan işçilerin grev hakkını da askıya almıştır. Bir yandan huzuru sağlamak adına tedbirler aldığını açıklarken diğer yandan asıl huzursuzluk kaynağı olabilecek olayları kendisi yaratmaktadır. İstanbul trafiğine de el attığını açıklayan sıkı yönetim, binbir zorlukla geçinen işportacıların, el arabalı sebzecilerin arabalarını da denize atmaktadır. Huzur, istikrar ve sükûnetin sağlanması adına huzur, istikrar ve sukunetin altına dinamit konmaktadır. Fakat şurası bir gerçektir ve mutlaka tesbit edilmesi gerekir. O da büyük işçi - emekçi yığınlarının gözüönüne dostunu ve düşmanını belletmek için kütüphaneler dolusu kitap, gazete broşür yazsan yıllarca anlatmakla ikna edemiyeceği bir şeyi en kestirme ve en açık bir biçimde ortaya sererek öğretmesi ve göstermesidir. Emekçi yığınları şimdi dostunu ve düşmanını daha ile bilmekte, birleşmenin ve savaşmanın zozunluğunu düne bakınca daha iyi anlamaktadırlar. İşçi ve emekçi sınıfların mücadelesi işçi sınıfı devrimciliği hızla keskinleşmeye doğru yol almaktadır.

Bunu böylece belirttikten sonra gelelim işyerlerindeki uygulamalara, gelelim işçilere yapılan baskılara.

İZSAL

Grevde 68. gününü dolduran İzsal işçisi işbaşı yapmaya zorlandı. Bu durum doğal olarak işçinin değil, patronun işine yaradı. Bütün gözdağı, korkutma, yıldırma ve başka tedbirlere rağmen işyerinde direniş çeşitli şekillerde sürdürüldü.

Zulüm Bir Gü

Sıkı yönetim en fazla 48 saatte bu işe çözüm yolu bulabileceğini ve patronu toplu sözleşmeye ikna edeceğine söz vermesine rağmen bu iş ancak 27 günde gerçekleeşbildi. Ve toplu sözleşme işçilerin aleyhinde sonuçlandı.

GÜNTERM

Silâhtarağa'da kurulu bu demireşya fabrikası işçileri de sıkı yönetimden iki ay önce direniş halindeydiler. Zira, sendikal hakları, asgarî ücret, fazla mesai hakları olmayan işçiler, sigortaya da kayıtlı değildiler. Çoğunluğunu 18 yaşından küçük gençlerin oluşturduğu Günterm işçisinin aylık geliri 300 - 400 lira arasında değişiyordu ve işin garibi, iki aydır bir kuruş yevmiye bile almamışlardı. İşlerinin kötüye gittiğini söyleyen patron ortalıkta görünmezken işçilerde Maden - İş'e giriyorlardı. Sonunda patron bulundu. Sendika aracılığıyle görüşmeler başladı. Bir türlü anlaşma olmadı. Bunun üzerine Türkiye'de ikinci defa bir işyerinde işçiler kendileri için üretime geçtiler. At yarışlarında kullanılan bir çeşit aletin yapım işini aldılar. Bu aletler yapılıp yerine teslim edildiğinde işçiler 60 bin lira alacaklar, bu 60 bin lirayı aralarında eşit bir şekilde bölüşeceklerdi. İş epeyce ilerledi. Günterm işçisi o sırada direnişte, grevde bulunan, Sungurlar, İzsal ve çevre fabrikaları işçileri tarafından canı gönülden desteklendiler. Ne var ki, sıkı yönetim herşeyi altüst etti. Günterm önce direndi. Öyleki sıkı yönetimin 13. gününde direniş İzsal'da ve orada halâ sürüyordu. Sıkı yönetim ise durumun normale döndüğünden, huzur ve sükunun avdet ettiğinden dem vu-

ANDON ZORZO

Maden - İş bölge sınırları içinde kalorifer sobaları yapan Topkapı'da kurulu 30 kişilik bu işyerinde patron sıkı yönetimin uzatıldığının ilk haftası kanunsuz lokavt yaptı. Andon Zorzo işçilerinin en az kıdemlisi 11 yıllık. İçlerinde 15 yıldır aynı işyerinde çalışanlar var. Rum patrondan işçilerin geçen yıldan olan alacakları şurda dursun 9 haftadır hiçbir gün için bir kuruş yevmiye almadılar. Zira patron sıkı yönetimi fırsat bilerek hiçbir mazeret görtermeksizin fabrikayı kapattığı yetmiyormuş gibi Yunanistan'a kaçmıştır. Maden - İş'in sıkı yönetime başvurması da bir yarar sağlamadı, konuştuğumuz işyeri temsilcisi "Her çareye basvurduk, patronu sıkı yönetime şikâyet ettik fakat ne biz ne de sendika bir cevap alamadı. Zaten kardeşim biri de şu öteki de bu, ananı bilmem ne eden kadı kimi kimi şikâyet edeckesin" dedi.

görüşmek şöyle dursun, yürüyüşte en ön safta yer aldıkları, pasif direniş için gizli toplantı yaptıkları gerekçesi ile işçileri sıkı yönetime ihbar etti. Önce elebaşlarından (!) başlayarak teker teker, geçtiğimiz hafta içinde de toplu olarak 20 işçiyi işten çıkardı. İşten çıkarmaların daha devam edeceğini ve önümüzdeki günlerde artacağını ifade eden işçiler Metal - İş'e kaydolmaları için patron ve sarı sendikanın müşterek çalıştığını söylediler.

DEMİR - ÇELİK

Topkapı'da kurulu bu işyerinden şimdiye kadar 4 işçi atıldı. Hergün bir kaç işçi bir askerî cipe doldurulup Rami karakolunda sorguya çekiliyor. İşyeri temsilcileri gece yarısı evlerinden alınıyor. İşyerinde sıkı yönetimin ilânından bu yana tam bir güvensizlik hâkim.

n Duracaktır!

ruyordu. Günterm ve İzsal bir çıbanbaşıydı. Mutlaka halledilmeliydi. Nitekim bir sabah patron ve inzibatlar fabrikanın kapısına dayandı. Vatan ve millet ve yüksek menfaatler uğruna bir albay nutuk çekti, anlaşmaya gidilmesi gerektiğini söyledi. İşçiler anlaşmaya hazır olmayanın kendileri değil, haklarını gasbeden patron olduğunu ve şartları kabul edildiği takdirde anlaşabileceklerini söylediler. Albay önce alttan aldı ("Anlaşın işte canım" dedi.) İşciler diretti. Albay sonra sinirlendi masaya yumruğunu vurarak" anlaşacaksınız" dedi ve anlaşıldı. İşçilerin iki aylık alacağı 25 gün olarak kabul edildi. İşçilerin 60 bin Türk Liralık işi patron almış gibi işlem görecekti. Albay ve patron rahat bir nefes aldılar, birisi silâhlı birliğini öbürü çantasını alıp işyerinden uzaklaştılar.

M.A.N.

Maden - İş bölge sınırları içindeki bu oto montaj fabrikasının 500'ünden fazla işçisi patron zulmüne ve sarı sendika baskısına hayır demek için yeni yeni örgütleniyordu. Sıkı yönetimin ilânından evvel işçi önderi Halil Yaman patron tarafından işçileri Maden - İş'e geçmeye teşvik ettiği ve bozguncu servet düşmanı bir TİP'li (!) olduğu gerekçesiyle işten çıkarıldı. İşçiler arkadaşlarının işe alınması için direnişe geçtiler. İşin sarpa sardığını gören patron yelkenleri suya indirdi. Hatta Maden - İş 1. Bölge başkanını yanına görüşmeye çağırdı. Büyük derinişin 1. günü ise yürüyüşten sonra bütün işçiler Metal - İş'ten istifa edip Maden - İş'e geçeceklerini acıkladılar. Fakat sıkı yönetim ilân edilince yeniden eski yiğitliğini kazanan patron Bölge Başkanı ile

OTOMARSAN

Yine 1. Bölge sınırları içinde yer alan ve Maden - İş sendikasınca bu yıl içinde örgütlendirilen bu iş yerinde toplu sözleşmeyi Metal - İş yapmıştı. İşçilerin Gamak'takine benzer bir olay yaratmasından (!) korkan patron Maden - İş'e geçme isteğine bir şey diyemiyordu. Önce kendi rızaları ile çıkışını alan ve askere gitmek isteyen işçiler askere alınmadı, bunun üzerine 9 işçi yeniden işverene başvurdular. Fakat istekleri şiddetle geri çevrildi. Sebep yürüyüşe katılmak ve Maten - İş'e geçmek. Arkasından işçilerin Ma-

den - İş'den istifa etmeleri için baskılar başladı, işçiler istifa etmemekte direnince önce baştemsilci sonra bir temsilci daha işten çıkarıldı. Kendisiyle görüştüğümüz temsilciler işçilere baskının gün geçtikçe artıldığını, günde dört defa karakola götürüldüklerini, geceleri evlerinden alınıp, sabahleyin işyerine teslim edildiklerini söylediler.

ERKA BALATA

Topkapı'da kurulu ve Maden - İş'e bağlı bu işyerinin baştemsilcisi de işçileri pasif direnmeye teşvik ettiği gerekçesi ile çıkışı verildi. Yeni işten atılmalar bekleniyor. İşçiler Metal - İş köpeklerinin fabririka çevresinde yeniden boy göstermeye başladıklarını söylediler.

ARÇELİK

Son olarak dört işçinin daha çıkarıldığı 4. Bölgeye bağlı fabrikada işten çıkarma nedeni olarak hiç bir mazeret gösterilmedi. Tam bir güvensizlik içinde olan işçiler sahipsiz olduklarını söylediler. Yeni işten çıkarmalar bekleniyor.

OTOSAN

Altı işçinin işine son verildi, işten çıkarılanların temsilci ve başçeken işçiler olduğu bilindiğine göre sindirme, baskı ve işten çıkarmaların devam deeceği tahmin ediliyor.

MAGİRUS

Topkapı'da kurulu bu oto montaj fabrikası işçileri her türlü baskı ve tertibi göğüsleyebilecek birkaç iş yerinden biridir. Ünlü Magirüs grevi işyerlerinde o eski birlik ve dayanışma bütün canlılığı ile devam etmektedir. Personel müdürü sıkı yönetime güvenerek işçilerin yıllık izinlerinin kaldırıldığını açıklamış bu karara karşı çıkanların iş akdini feshetme tehdidini savurmayı da ihmal etmemiştir. Fakat aynı gün müdürün dairesini basan Magirüs işçileri kararı geri aldırmışlardır. Durum yeniden normale dönmüştür.

GENERAL ELEKTRİK

Bu işyerinde toplu sözleşmeyi üç yıl önce Maden - İş yapmıştı, halen aynı sözleşme yürürlüktedir. Fakat patron ve sarı sendikanın ayak oyunları ve Maden - İş'in o zamanki temsilcilerinin işçilerin durumunu pek iyi değerlendirmeleri yüzünden bu iş yerindeki işçilerin büyük çoğunluğu şu anda Metal - İş'e geçmiş durumdadırlar. Son olaylar sarı sendika ve patronun anlaşarak ortaya koydukları bir kombinezondur. Fakat buna rağmen işçiler yeni direniş biçimleri bulmuşlardır. Metal - İş İstanbul Bölge Başkanı İrfan Karabıyık yeniden ortaya çıkmıştır. "Nasıl olsa son çıkan kanunla bizim sendikada, Maden - İş'de ortadan kalkacak" ben işçi sınıfı adına son kozumu oynuyorum" demektedir. Yukarıdaki sözler aslında hangi oyunların tezgâhlandığını ortaya koymaktadır. Mesele büyük direnişe fiilî katılan yeniden Maden - İş'e geçmek isteyen işçinin birikiminin harcanması işçiye verilecek beş - on kuruşluk bir zamda dizginlerin birkaç yıl daha patronun elinde tutulmasının sağlanmasıdır.

SUNGURLAR GERÇEĞİ

Bu yıl en önemli sendikalaşma mücadelelerine sahne olan bu iş yerinde 130 işçi atılmış geriye kalan işçilerin tümü Maden - İş'ten istifa etmişlerdir. İşçiler şimdi türedi bir sendikaya kaydolmaktadırlar. Bu durum yalnız sıkı yönetimin ve patronun baskısı ile açıklanamaz. Zira aynı baskı başka işyeryerinde de söz konusu olduğuna göre neden aynı biçimde sonuçlanmamaktadır? Sungurlar işçisinin bozgunun gerçek nedeni bu iş yeri işçileri ile gerek temsilci gerekse dışarıdan alâkalı olan grupların sapkınlığı ile açıklanabilir. Zira baştemsilci kendilerine (Partizan) grubu adını veren oportunist bir grupla çok yakından ilgilidir. Ve ayrıca Millî Demokratik Devrimcilerin yeni yeni ihya ettikleri (!) Devrimci İşçi Birliği, sıkı yönetimin, işçi atılmalarının yarattığı (fakat düzeltilebilecek) Maden - İş muhalefetinden azamî ölçüde yararlanmakta işçiyi kendi sapık çıkarlarına alet etmektedirler. Bu yüzdendir ki, Sungurlar işçisi bütün DİSK çatısı altında toplanan işçilerin gözünden gönlünden düşmüştür. Önceleri Sungurlar'dan atılan arkadaşlarını Türk Demir Döküm işçileri, kendi fabrikalarına, patronu zorlayarak hatta hiçe sayarak alıyorlardı. Artık Demir Döküm işçisi Sungurlar şçisi dendi mi değil yardım elini uzatmak adlarını bile anmak istemiyorlar. Sungurlar olayı sıkı yönetim altındaki Türkiye işçi sınıfının öncü gücüne ve bütün işçi sınıfına yepyepi tecrübeler kazandırarak bir (süre içinde olsa) kapanmıştır.

Yukarıda saydıklarımızın dışında kalan işyerlerine baskı yapılmadığını iddia etmek en azından gülünç olur kanısındayız. Fakat yine de sıkı yönetimin ve patron basınının ağzına bakılacak olursa baskı ve yıldırma hareketleri hiçbir şekilde söz konusu değildir. Zira ortada pek çok "kötü niyetli kişiler" vardır. Onlara fırsat verilmemesi gerekir. Bu, gerek 'iyi niyetli kişilerin' gerekse vatan ve milletin selâmeti için elzemdir. Gerçekten, her fabrikanın önünde bir saatte bir askerî jeep durduğu, eskiye bakınca tomsonlu askerlerin işçi semtlerinde daha sık devriye gezdiği, bazı günler işçilerin karakola alınıp sorguya çekildiği işten el çektirildiği, bazı iş yerlerinde zorla toplu sözleşme yaptırıldığı, icabederse işçilerin devrimci aydınların hapse atıldığı, halen işçilerin ve aydınların kaçının hapishanede olduğu, kaç yaralı işçinin bulunduğu, ölenlerin sayısının gerçekten üç kişi mi olduğu, ölenlerin cenazelerinin nereye götürüldüğü gözönüne alınmazsa hiçbir baskı yoktur. Bilâkis patronların en cesur günlerini yaşadıkları, kanunsuz lokavtlar yaptıkları sarı sendikacılara yeni umut kapılarının açıldığı da gözönüne alınırsa baskı ne kelime sıkı yönetim bölgesinde bir gelişme, bir serpilme söz konusudur.

Devalüasyon

Burjuvazi, kendi arasındaki uzun çekişmeden sonra devalüasyonda karar kıldı. Ancak devalüasyan kararını almazdan önce çeşitli kanunlarla ortamı da hazırladı. Devalüasyon, millî paranın değerinin yabancı paralar cinsinden düşürülmesi demektir. Bu durum aslında fiilen yüzde 25 oranında uygulanıyordu. Gerçek ve resmî devalüasyonla bu oran yüzde 66.6'ya çıktı.

Az gelişmiş ülkeler için devalüasyon kaçınılmaz bir olaydır. Çünkü, az gelişmiş ülkelerin dış ticaretleri kapitalist bir sistem için kaldıkları sürece kaçınılmaz olarak açık verir. Yani, toplam ithalât toplam ihracattan fazladır.

Devalüasyon, Türkiye'nin ihraç mallarının dış piyasada alıcı bulmasını sağlayacaktır, yani ihracatı artırıcı bir etkisi vardır. İhraç mallarının zın ne olduğu konusuna gelince, bunları son bir yıldır gelişen köylü hareketlerine bakarsak bulabiliriz. Ürününün iyi değerlendirilmemesinden şikâyetçi fındık üreticisi, incir üreticisi, zeytin üreticisi vb gibi. Bu duruma göre devalüasyondan bunlar mı kârlı çıkacaktır. Tabiî ki, değil. Her ne kadar ellerindeki ürünü az çok istedikleri bir taban fiatına satma imkânına kavuşmuşlarsa da, eklenen vergiler ve zamlarla bir eliyle aldıklarını öbür eliyle vereceklerdir. Asıl kârlı olan ve vurgunu vuran ithalâtçı ve ihracatçı kesimdir.

Devalüasyon kısa dönemde ve iç fiatlar yükselmediği sürece tarımsal ihraç maddelerinden çok sanayi mallarının ihracını artıracaktır. Bu da sanayicilerin işine gelecektir. Dış piyasaya daha çok mal satmak imkânını elde edecekler ve de en önemlisi daha çok kâr edeceklerdir. Bu arada devalüasyonla birlikte elde edilen bir milyarlık dış yardımı da unutmamak gerekir. Uluslararası Para Fonu /IMF/, Avrupa Para Antlaşması /EMA/ gibi emperyalistlerin güdümündeki kuruluşlardan sağlanan bu yardım Maliye Bakanı'nın söylediğinin tersine, kararın alınmasında baskı olduğunu gösterir.

Kısaca, devalüasyon burjuvazinin işine yarayacaktır, çünkü devalüasyon fiat artışlarını da beraberinde getirir. Daha ilk ağızda şekere, akaryakıta yapılan zamlar bunun somut örneğidir. Öte yandan resmî istatistiklere göre son iki yıldır Türkiye'de yüzde yüz fiat artışı olmuştur. Üreticilerin direnişlerini susturmak için ürünlerin taban fiatlarını yüksek tutmak, giderek yoksullaşan memuru Personel Kanunu ile avutmak ve paranın değerini düşürmek. Görünürde elde edilen gelir artmıştır ama, bu arada hayat da pahalılanmış ve aynı para ile geçinmek daha zor hale gelmiştir, çünkü satın alınan malların fiatları artmıştır,

Kapitalist bir ekonominin geçirdiği buhranların geçici çözümleri o düzenden yararlanacak sınıfın, burjuvazinin lehine olur. Ve bu tür ekonomik krizlerden yine de en çok zarar görecek olan çalışan kitlelerdir.

Çıkmazdaki CHP

"SÖZDE YENİ NAZARİYELERİYLE BİRLİKTE BURJUVA İDEOLOJİSİNİN BÜTÜN DEĞİŞİK ŞEKİLLERİNİN BUGÜN SADECE TEK BİR AMACI VARDIR: SOSYALİZMİ GÖZDEN DÜŞÜRMEK VE KAPİTALİZMİ CAN ÇEKİŞMEKTEN KURTARMAK İÇİN YIĞINLARI SOSYALİZMİN UĞRUNA YAPTIKLARI SAVAŞTAN VAZGEÇİRMEK."

Waldeck Rochet

●

"C.H.P. nin devrimden anladığı ise, genel oyun desteği ile ve 1961 Anayasası doğrultusunda yapılacak düzen değişikliğini gerçekleştirecek alt-yapı devrimleridir." [1]

"Bugün Türk köylüsü, Türk işçisi, esnafı ve sanayicisi, içinde bulundukları koşulları beğenmemekte ve kendi çevrelerindeki üretim ilişkilerinin değiştirilmesini ve sorunlarının daha akıllıca etkin çözümlere bağlanmasını istemektedirler." [2]

Altyapı, toplumun ekonomik *rejimi*, üretim tarzızını üretim ilişkileri belirler. Üretim ilişkilerinin esas unsuru da üretim araçları üzerindeki mülkiyet şeklidir. Yeni üretim ilişkilerinin kurulması, yeni bir mülkiyet düzeninin kurulması demektir.

Bugün Türkiye'de hâkim üretim tarzı kapitalizmdir, yani üretim araçları bazı fertlerin ve grupların mülkiyetindedir. Bu üretim tarzının tek alternatifi üretim araçlarının sosyal mülkiyetidir ki, bu da sosyalizmdir. Demek ki,, bugün, istenen üretim ilişkilerinin değişikliği, dolayısıyla altyapı değişikliği ancak sosyalist üretim tarzına geçilmekle olur.

C.H.P. XX. Kurultayı Dış Politika raporunda övgüyle bahsedilen Sosyal-Demokrat İsveç'in gerçek tablosu şöyledir ki: "Gerçekten, başlıca üretim araçları (fabrikalar, madenler, toprak, v.s.) İsveç burjuvazisinin eline bırakılmıştır. Bütün işletmelerin % 91'i özel sektör, % 5'i devlet elindedir; % 4'ü kooperatifler tarafından yönetilir. Özel sektör elinde kalan alanların oranı, deniz ulaştırmasında % 99, elektrik sanayiinde % 58, ormancılık işletmelerinde % 75, toptan ticarette % 90, bankacılıkta % 94'tür. Sanayi işçilerinin % 95'i özel işletmelerde çalışır. Bin kadar milyoner, ülkenin ekonomisini, dolayısıyla siyasî hayatını elinde tutar." [3]

Üretim araçlarının özel mülkiyetinde, kapitalizmde, karşılığı ödenmeyen emeğe sahip çıkma durumu vardır. Bu kapitalist istismarı doğal olarak kapitalist üretim tarzını yaratır. Şahısların değişmesi, Ali'nin yerine Veli'nin gelmesi birşey değiştirmez. Değişikliği yaratacak olan istismarı, sömürüyü reddeden bir üretim ilişkisi, bir üretim tarzıdır.

Önerilen düzen değişikliğini kim, hangi güçler sağlayacaktır? Bu düzeni, C.H.P. nin bünyesindeki menfaati bu düzenin sürmesinde olan kişilerin (C.H.P. Meclis Grubunun % 62.7'si) sağlıyacağı gülünçtür. O zaman hangi güçler düzen değişikliğini sağlayabilir? "Üretim tarzında bu değişikliği yapmağa objektif olarak muktedir kuvvet proleteryadır: çünkü, özel mülkiyet doğrudan doğruya kurbanı odur; üretim araçlarının sosyal mülkiyeti, sömürülen sınıf olarak onun menfaatlerine tıpatıp uygun düşer." [4]

C.H.P. 1961 Anayasası doğrultusunda ve demokratik rejim içinde, *barışçı bir düzen değişikliğini* savunuyor. Fakat, aynı zamanda şu tahlil yapılıyor: "Adalet Partisinin yapısı dayandığı *sosyal güçler* ve Demirel'i iktidara getiren *hâkim kuvvetler* onun gerçekten devrimci bir politika izlemesine izin vermeyecektir; ve hele halk yararına bir düzen değişikliği hareketine girişmelerine *asla göz yummayacaklardır*." Halk yararına bir düzen değişikliği yapacak olan C.H.P. karşısında Adalet Partisini destekleyen hâkim kuvvetleri, sosyal güçleri bulunca acaba ne yapacaktır? Ya düzen değişikliğinden vazgeçecek, ya da kararında ısrar edecektir ki, o zamanda ne olur bilinmez!...

1961 Anayasasını dillerinden düşürmeyenler, sendikal özgürlükleri kısıtlayan (Anayasaya aykırı olan) 274 sayılı Sendikalar Kanunu ile 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi Kanunu "Bu kanun değişiklikleri ne kadar iyi niyetlerle hazırlanmış olursa olsun..." diye nitelendirdikten sonra, sadece Adalet Partisinin eleştirilere karşı olan tepkilerini eleştirmişlerdir. Kendilerinin de görebildiği gibi "... hükümetin, işçi kuruluşları arasında, sendikalar ve konfederasyonlar arasında açıkça taraf tutmasıdır."

Bile bile, hükümetin çıkarlarına uygun, kayırdığı bir konfederasyonun güçlenmesine, devrimci bir konfederasyonun ortadan kaybolmasına EVET diyen bir kanuna "Âdil bir düzen" isteyen C.H.P. HAYIR dememiştir.

DIŞ POLİTİKA

C.H.P. XX. Kurultay Parti Meclisi Raporunun dış politika gelişmeleri bölümünden açık bir şekilde anlaşılmaktadır ki, tarafların üstünde gözleyici bir tutum izlenmektedir. Dış politika anlayışı "tarafsızlık" tır. Tarafsızlık diye bir kavram yoktur. Tarafsız olmak en büyük taraf tutmaktır.

Vietnam'da kitleler halinde sivil masum insanlar napalm, fosfor bombalarıyla öldürülürken, insanlar yeni silâhların tecrübe aracı yapılırken, "insanca düzen"den bahsedenler tarafsız kalamazlar. Kamboçya'ya sorgusuz, sualsiz yeni cinayetlerin peşinde giren, lânetli yağmacı Amerikan emperyalistlerine karşı "demokratik devlet" ten bahsedenler tarafsız kalamazlar.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki kolu zorba İsrail, Filistin halkını 1948 Antlaşmasına aykırı olarak yerinden etmiştir. Şimdi yüzbinlerce Filistinli mülteci yurtsuz, evsiz işsiz, perişan bir durumdadır. Napalm bombaları, Phantom uçaklarıyla saldırırken Siyonist İsrail'e tarafsız kalınmaz.

Kuzey İrlanda'daki olaylar CHP'nin yorumladığı gibi Katolik - Protestan çatışması, yani bır mezhep kavgası değildir. Olay bir sınıf sorunudur. Kuzey İrlanda'nın hâkim sınıfı ile daima ikinci sınıf vatandaş muamelesi gören, ekonomik ve politik sömürüye hedef olan sınıfın mücadelesidir.

Burnumuzun dibinde, insanlığın yüz karası faşizm, kara albayların Yunanistan'ından yürürlüktedir Binlerce aydın, senelerdenberi cezaevlerinde tutuklu olup, çeşitli işkencelere maruz kalmaktadır. Süngülerin gölgesinde kabul ettirilen Anayasa bile bir tarafa bırakılıp, ülke *emirnameler* ile idare edilmektedir. 1961 Anayasasının en hararetli koruyucuları olarak emirnameler ile idare edilen bir ülkeye karşı tarasız kalamazsınız.

Olaylarda, tarafsızlık *terkedilmeli,* dürüst bir tutumla kesin tavır alınmalıdır.

ACİL HEDEFİMİZ

16 - 17 Haziran olaylarını iktidar bir ayaklanma şeklinde göstererek, böyle olmadığı gün gibi aşikârdır ki, örneğin sopalarla ayaklanmaya girişilmez, elli yıl önceki kanunlara dayanarak sıkı yönetim ilân etmiştir ve bu sıkı yönetim iki ay daha uzatılmıştır. Tutuklu bulunan işçi sayısı hâlâ açıklanmamıştır. İşçilere polis karakollarında gestapo usulleriyle işkenceler yapılmaktadır. İşçileri savunan avukatlara baskı yapılmaktadır.

Yaşaması için emeğinden başka hiçbir şeyleri olmayan işçiler kitleler halinde fabrikalardan atılmaktadırlar. Atılan işçi sayısı 600'ü aşkındır. Atılan işçilere patronları kendilerini sıkı yönetim komutanlığın emriyle attıklarını söylemişlerdir.

Bu yazdığımız örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Görmek isteyen gözler çok şey görürler.

Sıkı yönetimin sebebi tabii ki, işçiler değildir. Ekonomik bir açmazda bulunan iktidarın bir zaman olsun rahat nefes almasını, çökmekte olan yapıya bir kalas destek koymasını sağlamak için tezgâhlanan anti - demokratik bir oyundur.

Durum böyle olunca, kendisini demokrasi ve Anayasa savunucusu olarak lanse eden C.H.P. nin XX. Kurultay Parti Meclis Raporunda sadece ve sadece altı satır (s. 62) bahsetmesi abestir.

Âcil olarak tüm demokratik güçler, tek - taraflı işleyen zindanlarından işkenceler hüküm sürdüren bu anti - demokratik oyuna karşı güçlerimizi birleştirelim, direnelim ve karşı çıkalım.

---

[1] C.H.P. XX. Kurultayı Parti Meclis Raporu, Ankara 3/7/70, s 38.

[2] a.g.r., s. 92.

[3] Bernhard Quandt ve diğerleri, Sosyal Demokratların Çıkmazı,

[4] George Politzer, Marksist Felsefe Dersleri, Sosyal Yayınlar, İstanbul 1969, s. 426.

Sosyalist kamp ülkelerine karşı kullanılmak üzere hazırlanan Promethus adlı bir NATO plânı ile ve NATO silâhlarıyla halkın desteğinden yoksun olarak 21 Nisan 1967'de Anglo - Amerikan empreyalizminin çıkarlarına uygun faşist bir yönetim Yunan halkının üstüne bir kâbus gibi çökmüştü.

Yakın komşumuz Yunanistan'da uygulanan yöntem, Amerikan emperyalizminin Orta - Doğu ve Doğu Akdeniz'deki çıkarcı politikasına uygun olarak her an Türkiye'de de uygulanabilir. Aslında bu yolda hiç te küçümsenmeyecek ölçüde önemli adımlar da atılmıştır. Türkiye'deki tüm sol güçlerin, Amerikan emperyalizmi ile işbirliği halinde bulunan AP iktidarı tarafından örgütlenen zorbalarca uğradığı saldırılar, devrimci demokratik bütün direnişlerin kanla bastırılması, güçlenen bir mücadeleden korkanların başvurduğu anayasa dışı eylemlerdir. Demokratik gelişmenin normal şartlar altında sosyalizme yani emekçi sınıfların yararına olacağını ve onların iktidarını gerçekleştireceğini anlayanlar yasaları çiğnemek bahasına da olsa bu gelişmeye engel olamayacaklarını anladıkları anda silâha sarılacakları da bir gerçektir. Tıpkı komşumuz Yunanistan'da olduğu gibi...

Geçmiş olaylardan dersler alarak hareket etmek, faşizmin iğrenç çehresini halk yığınlarına göstermek, anlatmak ve ona karşı birlik içinde dövüşmek görevimizdir.

KARA

2. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla Alman ve İtalyan faşistlerinin saldırılarına ve ülkeyi işgaline karşı kurulan EAM (Ulusal Kurtuluş Cephesi) ve onun silâhlı gücü olan ELAS gerçek anlamda bir Ulusal Kurtuluş Cephesini meydana getirmişlerdi. Savaş sırasında fiilen Yunan haklarını ve onun kurtuluş mücadelesini temsil eden EAM içinde papazdan işçiye kadar her sınıf ve tabakadan insanlar yer alıyor, dövüşüyordu. Tümüyle devrimcilerin oluşturduğu bu cephenin güçlenerek, savaş sonunda Yunanistan'ın kaderi konusunda söz sahibi olmaya aday tek güç durumuna geleceğini gören İngiltere, harbin son yıllarına doğru, geleneksel politikasına uygun olarak bir iş savaşın tohumlarını atmaya başladı. Sağcıları ve kralcıları emperyalist çıkarları için destekleyen İngiltere'nin eylemleri doğrudan EAM'a yönelmişti artık. Devrimcilere karşı ilk silâhlı saldırı 31 Aralık 1944'de başladı. Bir iç savaşın Yunan solunu indireceği darbeyi (o günün koşullarına göre) hesaplayan EAM sürekli olarak anlaşma imkânları arıyordu. Karşı saldırıya geçilmedi ve 1 Ocak - 12 Mart 1944 anlaşmaları sonunda ELAS silâhlarını bırakmayı kabul etti.

1945 ve 46 yılları arasında kurulan Yunan hükümeti sosyalistlere karşı büyük bir teröre girişti. Yunanistan'da gün be gün güçlenen sol kanat'a karşı emperyalizm, demokratik yolların tümünü kapatıyordu. Sağcı terörün artan tempo, su, Yunan solunu istemediği halde yeniden silâha sarılmasına mecbur etti. Ve Yunanistan'da sosyalistler bir iç savaşın ağır sorumluluğunu omuzlamak zorunda kaldılar.

1946 ve 47 yıllarında emperyalistler ve hizmetindeki gericiler açıkça halk kuvvetlerine saldırmaya başladılar. Truman ve Churchill'in "totaliter bir hükümeti ekonomik askeri yönden destekleme kararı ile ordularını yeniden düzenleyen, Amerikalı askeri danışmanlara kapılarını ardına kadar açan gericiler çok geçmeden kendi devlet yönetimlerini kurdular. Baskılar gitgide yoğunlaşıyordu. Yunan Komünist Partisi yasaklandı, EAM dağıtıldı, demokratik tüm örgütler kapatıldı. Türlü yöntemlerle Halk ordusu ile halkın ilişkileri kesildi, gerillalar kentlerle olan bağlantılarını kontrol altında tutamaz oldular. Yarım milyona yakın köylü kentler etrafına toplatılıp gözaltına alınarak, kırlık alanlar boşaltıldı. Böylece gerillalar maddî destekten tamamen yoksun kaldılar, kitlelerden kopmaya başladılar. İç savaş bütün şiddetiyle 1949'a kadar sürdü ve ezici çoğunluğuna rağmen Yunan solu bir savaştan mağlup olarak çıktı.

Bu yenilginin nedenleri 1961 yılında Yunan Komünist Partisi tarafından şöyle sıralanmıştı:

Birincisi; Savaş sonrası yanlış değerlendirilmiş, halkın emekçiler çevresinde toplanmasına imkân verecek barışçı mücadele biçimleri küçümsenmiş, şartların hiç te müsait olmadığı bir zamanda silâhlı mücadeleye girişilmiştir.

İkincisi; Silâhlı mücadeleye karar verildikten sonra da işler ağırdan alınmış ve düşman bundan yararlanarak üstünlük sağlamasını bilmiştir. Bu temel hatalar, bunlar ve genel olarak o zaminki parti önderliğinin sol sekreterliğinden doğan diğerleri, demokratik hareket için felâketli sonuçlar getirmiştir.

Zagafos'a göre ise yenilginin nedi şunlardı:

İç savaşın başladığı dönemde Yunan Komünist Partisi herşeyden önce çelişmeli ve kararsız bir dönemde idi. Devrimci stratejide en önemli sorunlardan biri olan yedek güçler sorunu doğru biçimde çözülmemişti ve ordu karşısında yanlış bir tutuma saplanmıştı.

Yunan solunun ezici gücüne rağmen iç savaştan yenik olarak çıkması emperyalizm için bir zafer olumuşsa da bu çok kısa sürmüştür. Çok geçmeden toparlanan Yunan solu ülkedeki sözde demokrasinin temellerini sallamağa başlamıştı. 1963 Ekiminde Papanderou iktidara geldikten sonra Sosyalist EDA nın desteği ile güçlenmeye başlamış köklü dönüşümlere girişmiştir. Merkez Birliği adı altında çalışmalarını yoğunlaştıran sosyalistler parlamentoda da çoğunluğu sağlamış ülkenin kaderini tayin hakkını yavaş yavaş elde etmeye başlamışlardı. Yunanistan'ın normal siyasî yollardan, yani anayasaya uygun parlamenter usullerle sosyalizmi

ALBAYLAR ve YUNANİSTAN

ORHAN TORGS TEKELİ

kabul etme eyilimini tekrar göstermesi, Washington emperyalist bir alışkanlıkla, bu gelişmeyi sadece Yunanistan'ın bir iç işi saymamış ve zaman kaybetmeden müdahale etmiştir. Aspida meselesi ile ortaya çıkan ilk halk hareketlerini önleme çabalarının ardı arkası kesilmiyordu. Hedef açık ve belliydi, amaç, Merkez Birliğini parçalamak iktidardan düşürmek ve sağcı azınlığın partisi olan ERE'yi yönetime getirmek. Plân başarıya ulaşmakta fazla gecikmedi. Seçimlere bir ay kala Krallığa açıkça cephe almış bulunan ve Yunanistan'daki sol hareketin liredi durumunda bulunan Papandreou'nun seçimleri kazanacağı gerçeğinin ortaya çıkması, Amerika'ya ve onun Yunanistan'daki uşaklarını faşist bir darbeye itmiştir. Papandreou 1965'de iktidardan düşürüldü, 1966 Aralığına kadar Merkez Birliği'nden kopan Stefanapulos tarafından yönetilen Yunanistan'da tam bir kargaşalık hüküm sürdü. 1966 Aralığının sonunda sağcı ERE'nin lideri Kanallopulos Stefanapulos'un görevinin bittiğini ilân etti. Gerekçe ise Aspida davasına Stefanapulos'un merkezci unsurları dahil etmeyi becerememiş olması imiş.... Olaylar bundan sonra hızla gelişti. Bu arada ne kadar masum gösterilmeye çalışılırsa çalışılsın, ihaneti gün gibi meydanda olan Kral ve yardakçıları, anayasa çerçevesinde yapılacak hür bir seçimde EDA'nın iktidarı alacağı kesinleşmişken CIA ile omuz omuza vererek 21 Nisan 1967'de faşist darbeyi gerçekleştirdiler.

Faşizm aslında Yunanistan'a bu harbe ile gelmemiştir. Faşizm iç savaştan o tarihe kadar bütün azgınlığı ile vardı. Darbe faşizmin paravanası olan sahte demokrasi ortadan kaldırarak onun iğrenc çehresini ortaya çıkartmıştır o kadar.

Kara Albayların yönetimi ele geçirmesiyle dünyanın her tarafından bu çağ dışı yönetime karşı protesto sesleri yükselmeye başladı. Batı ülkeleri içinde en sert tepkiyi Danimarka göstermiştir. Yunan hükümetinin tanınmamasını, tüm uluslararası örgütlerden ihracını, yapılmakta olan her türlü yardımın derhal durdurulması için Danimarka resmî çevrelerince ileri sürülmüştür. Bu arada Amerika, Yunan Kralı'nın harekâta karışmadığını özel bir itina ile yaymaya çalışırken, sıkılmadan temenni olarak da Kara Albaylardan bir an önce demokratik yönetime dönmelerini istemiştir.

Kara Albaylar ilk iş olarak 10 bine yakın sosyalist'i tevkif ederek YEROS adasına sürmüş, EDA kapatılmış bütün parasına ve mallarına el konulmuştur. Ayrıca 279 sol eyilimli örgüt dağıtılmıştır. Ordu'nun ve devlet kademelerininin tasfiyesine girişilmiş, faşist eyilimleriyle ünlü kişiler köprü başlarına getirilmiştir.

Kara Albayların yönetimindeki Yunanistan'da bugün BASIN HÜRRİYETİ YOKTUR, bunu anlamak için yayınlanmakta olan gazete ve dergilere bir göz atmak yeterlidir. Haber ve makaleler sansürden geçtiğinde, ülke sorunları ile ilgili konularda sanki ağız birliği edilmişcesine tek şey söylenmektedir. Dış dünya olayları Yunan halkına gerçek olarak yansıtılmamakta Emperyalizmin maşası Kara Albaylarca arzu edilen yönde yansıtılmaktadır. YUNANİSTAN'DA HÜR SEÇİMLER YOKTUR, 1968'in Eylülünde oylaması yapılan Yunan Anayasası, Kara Albayların aldığı tedbir, baskı ve askerî zorbalıkla halk oyuna sunulmuş ve onanmıştı (?). Bugün hiçbir maddesi yürürlükte olmayan bu göstermelik anayasa yerine, Kara Albayların faşist kararnameleri ile yönetilen Yunanistan'da seçimle iş başına gelmiş olan heyetler ve kişiler görevlerinden alınıp, yerlerine cuntanın sadık uşakları getirilmiştir. Demokrasinin kaçınılmaz unsuru olan diyaloglar yerine tek taraflı polemikler hüküm sürmekted'r artık Yunanistan'da. Övmek ve yermek Kara Albayların tekelindedir. Dernek ve benzeri örgütleri kurmak yine cunta'nın iznine bağlıdır.

YUNANİSTAN'DA FİKİR HÜRRİYETİ YOKTUR. Her türlü toplantı ve gösteri yürüyüşlerinin yasaklandığı bu faşist ülkede vatanlar fikirlerini serbestçe söyleyemezler, savunamazlar. Bütün bu baskı ve sindirmeler, faşizmi gerçek olamayan bir birlik yaratmış şeklinde göstermektedir.

FAŞİZM YUNAN İŞÇİSİNİ ADALETSİZLİĞİN, SÖMÜRÜNÜN TA GÖBEĞİNE ATMIŞTIR. 1967'de fabrikaların toptan üretimi yılda yüzde 10 oranında artarken, yeni iş açılma oranı yüzde 3'de çakılıp kalmıştır. Özgür ve devrimci sendikaların yokluğu buna karşılık Fotis Markis adlı satılmış bir Amerikan uşağı sendikacının liderliğindeki Yunan Sendikalar Konfederasyonu, görevi icabı efendilerinin emirlerini uygulamakla yetinmektedir.

İşte emperyalizmin kuklası Kara Albayların Yunanistan'ı budur. Fakat her şeye rağmen Faşizm Yunanistan'da fazlaca yaşayamayacaktır. Yunanistan'ın kaderini tayin hakkı yine devrimci Yunan halkının olacaktır.

GENÇ ÖNCÜ
ADANA
1978

